

En Chadi i la Laia

Al poble de Ventall, on els carrers olien a pa fresc i els nins cridaven fins que el sol es cansava, vivia en Chadi. Amb set anys i una energia que semblava inesgotable, era conegut per tothom com el “Rei de les Gamberrades”. Li encantava amagar les sabates del forner, cridar més fort que els grills a la nit i córrer pels camps deixant un rastre de rialles i petjades desordenades.

Un dia, mentre perseguia una pilota que li havia escapolat, va xocar sense voler contra una nena que anava vestida de blau cel, amb una corona tan fina que semblava feta de llum. Era la Princesa Laia, que havia vingut de visita al poble amb els seus pares. En Chadi, amb el genoll esquixat de terra, la va mirar amb els ulls molt oberts. Mai havia vist una nena tan neta i ordenada, i encara menys una que portés una corona de debò.

— Però què fas, gamberret? —va dir ella, però en lloc d'enfadar-se, va somriure amb complicitat.

Així va començar una amistat que ningú s'hagués esperat. La Laia li ensenyava jocs tranquils, com endevinar formes als núvols o llegir contes sota un arbre. En Chadi, per la seva banda, li mostrava com saltar bassals sense por a tacar-se o com fer riure la gent amb cares

divertides. Però no tot era fàcil. La Laia s'empipava quan ell deixava les joguines per terra, i a ell li costava entendre per què ella s'havia de rentar les mans abans de menjar un simple caramel.

Un vespre, després d'una discussió perquè en Chadi havia llençat una pinya al seu llibre preferit, la Laia es va girar i li va dir:

— No puc ser amiga teva si no respectes les meves coses!

En Chadi es va quedar quiet, amb el cor fent flip-flop. No volia perdre la seva amiga, la primera persona que el mirava no com un gamberret, sinó com algú especial. Així que, aquell mateix dia, va fer alguna cosa que ningú s'esperava: va recollir totes les joguines del terra i va posar un ram de margarides (una mica aixafades) al llibre de la Laia.

— Ho sento —va dir, amb una veu més suau del normal—. Puc millorar.

La Laia el va mirar i, sense dir res, li va allargar la mà. A partir d'aquell dia, van aprendre a equilibrar-se: de vegades jugaven a ser pirates i cridaven pels carrers, i d'altres es quedaven asseguts a llegir en silenci. En Chadi va descobrir que li agradava escoltar les històries que ella inventava, i la Laia va aprendre que una mica de desordre no era el final del món.

I així, amb rialles i algun petó de disculpa quan les coses no sortien bé, van créixer junts. Perquè l'amistat —i l'amor— no és fer-ho tot perfecte, sinó trobar la manera que tots dos encaixin, com dues peces de trencaclosques que, al principi, no semblaven fetes l'una per l'altra.